

Lulu Taylor

Wintergeheimen

Sommige geheimen kunnen beter verborgen blijven

ISBN 978-90-225-8550-4
ISBN 978-94-023-1164-8 (e-book)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *The Winter Folly*
Vertaling: Hanneke van Soest
Omslagontwerp: DPS design & prepress studio
Omslagbeeld: © Shutterstock en © Mark Owen / Arcangel
Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2013 Lulu Taylor
First published by Pan Books, an imprint of Pan Macmillan, a division
of Macmillan Publishers Limited.
© 2018 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van
druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder vooraf-
gaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Ophelia Field

Proloog

Een vreemde, spookachtige gestalte bewoog zich zwijgend door de duisternis. Terwijl ze lichtvoetig over het stenige pad liep, bolde haar witte japon achter haar op. Ze keek niet één keer omlaag, maar bleef doorlopen, moeiteloos, alsof het een zonnige middag was en niet midden in de nacht.

De grote witte maan aan de hemel verspreidde een koud schijnsel dat de inktzwarte nachtlucht marineblauw deed oplichten. Sterren schitterden als verstrooid ijs, en uit de wereld eronder was alle kleur weggetrokken. Slechts schakeringen grijs en zwart bleven over.

De gestalte liep om het granietkleurige gazon van het landhuis heen, langs de ommuurde moestuin en over het donkere pad, dat door reusachtige taxushagen werd omgeven en uitkwam bij de oude smeedijzeren poort. Die stond altijd open en werd geflankeerd door hoge zuilen met daarop een stenen uil. Ze volgde het ruiterspad naar de rand van het bos. Er klonk gekras en gefladder in de kruinen van de bomen, en gekraak en geritsel in het kreupelhout van dode takken en bladeren. Een paar groengele ogen lichtten op, en het donkere silhouet van een vos werd zichtbaar. De vrouw in het wit liep door, zonder haast maar vastberaden.

Ze verliet het ruiterspad en liep de duisternis van het bos in waar het maanlicht niet kon doordringen, tot ze uitkwam op een open plek, waar een donkere vorm op de top van een lage heuvel stond: de ruïne van een oude toren, die nog steeds hoog de lucht in stak. De vrouw liep ernaartoe, ging door de lege deuropening en stapte

de duisternis erachter in. Ze ging de treden op van de gammele trap die langs de afbrokkelende muren omhoogliep, voetje voor voetje, totdat ze het hoogste punt van het bouwwerk had bereikt. Daar lagen nog maar een paar vloerplanken, zwartgeblakerd, doorweekt en glibberig. De vrouw bleef even staan. Vervolgens schuifde ze over wat resteerde van de vloer naar de plek waar door een ontbrekende muur een gapend gat in de zijkant van de toren zat. Daar bleef ze staan, lichtgevend in het donker, met haar witte, uitdrukingsloze gezicht naar buiten gekeerd, uitkijkend over de bomen. Met haar handen klemde ze nog steeds haar nachtjapon dicht, die opwaaide en zacht opbolde tegen de nachtelijke hemel.

Ze leek er een eeuwigheid te staan. Toen keek ze omhoog naar de sterren, haar kin geheven uit een zekere opstandigheid of overgave. Weer draaide ze haar gezicht naar het gat, de blik in haar ogen wezenloos. Langzaam en welbewust stapte ze de leegte in, en ze stortte omlaag. Haar nachtjapon en haren waaiden omhoog, haar armen gingen uiteen, haar vingers spreidden zich en ze opende haar mond, maar er kwam geen geluid uit. Toen verdween ze, opgeslokt door de duisternis onder aan de toren. Er klonk een harde bons en een krak, scherp als een zweepslag.

Een diepe, vreselijke stilte volgde.

Deel 1

1

1969

‘John! John! Kom terug!’ riep Alexandra naar haar zoon.

John draaide zich om en keek haar giechelend aan. Zijn ogen schitterden. Vervolgens zette hij het weer op een rennen. Zijn blonde haar stak bijna wit af tegen de donkere struiken. Hij was pas twee, maar hij was snel, en door de opwinding van de achtervolging liep hij nog harder.

Zijn blij gezicht maakte haar aan het lachen. Telkens weer smolt ze bij het zien van de zachte ronde wangen, het dopneusje en de grote blauwe ogen die geleidelijk aan grijs begonnen te worden. Het liefst zou ze hem optillen en zijn lieve perzikwangen met kussen overdekken. Maar als ze hem gehoorzaamheid bij wilde brengen moest ze streng zijn. ‘John, luister naar me!’ zei ze vastberaden. ‘Wees eens lief voor mama.’ Snel liep ze achter hem aan. Ze wilde dat ze stevigere schoenen aan had dan de modieuze leren pumps met gouden gespen op de vierkante neuzen. Ze waren mooi, maar absoluut niet gemaakt om op te rennen. Ze was met John naar buiten gegaan om wat over het gazon te wandelen. John had zijn nieuwe plastic tractor meegenomen, maar daar was hij af geklommen om op verkenning te gaan. Na een poosje was hij het taxuspad op gedrenteld, waar hij bij alles wat zijn aandacht trok bleef staan om het beter te bekijken. Ze liep achter hem aan, maar telkens als ze hem naderde richtte hij zich op om er weer vandoor te gaan. Dat deed hij verbazingwekkend snel, gezien zijn korte

beentjes. En natuurlijk stond dat verdraaide hek aan het eind van het pad weer open. Het was een oude, smeedijzeren poort die werd geflankeerd door twee hoge zuilen met op elk daarvan een stenen uil. Alexandra had gevraagd om de poort te vervangen en opdracht gegeven hem tot die tijd gesloten te houden. Maar de jachtopziener beweerde dat de scharnieren vastgeroest waren en de poort niet meer dicht kon.

‘Kun je ze niet smeren met kruipolie?’ had ze geërgerd gevraagd. ‘Het is gevaarlijk om het hek open te laten staan als hier een klein kind rondrent.’

De jachtopziener had haar aangekeken op een manier alsof hij wilde zeggen dat haar kind beter af zou zijn als hij het bos in kon rennen, zodat hij kon ontsnappen aan haar verstikkende bezorgdheid. Haar verzoeken werden nog steeds amper serieus genomen.

‘Niet door het hek, lieverd!’ riep ze. John negeerde haar en in zichzelf zingend liep hij erdoorheen. Alexandra versnelde haar pas en haastte zich zo snel als ze kon over het modderige pad. Ze vond het geen prettig idee dat hij in zijn eentje over het ruiterspad liep. Zodra ze het hek door was, zag ze hem verderop. Hij liep al een heel eind voor haar uit. Waarschijnlijk herinnerde hij zich de weg van de wandelingen met zijn vader, misschien van de keren dat hij zijn emmertje en schep had mogen meenemen naar de rivier om modder en kiezelstenen op te graven. Dat deed hij graag. Hij was nog veel te jong om te gaan vissen, en Alexandra had verboden hem mee te nemen in de roeiboort. Zelf was ze al heel lang niet meer bij de rivier geweest. Ook de verkwikkende zomerse zwemuitjes hadden haar niet kunnen verleiden. Ze bleef liever bij het zwembad in de tuin, waar ze volmaakt tevreden rondzwom in het lauwe, turkooizen chloorwater en als een toerist op de brede, betonnen rand in een ligstoel lag te zonnebaden. De jachtopziener dacht dat ze bang was in de bossen, zoals sommige oude mannen uit het dorp die beweerden dat er geesten van Romeinse soldaten ronddoelden. Ooit waren de legioenen van de een of andere generaal door het bos getrokken. De Saksen hadden hen in de val ge-

lokt en in de pan gehakt. Het verhaal ging dat de Romeinse soldaten nog steeds rondwaalden in het bos, bebloed, vervuld van heimwee en belust op wraak. Maar natuurlijk geloofde ze dat niet. Geesten bestonden niet, en de nachtelijke kreten en het gekrijs waren afkomstig van arme konijnen die het slachtoffer werden van een vos, of beklemd raakten tussen de stalen tanden van de afschuwelijke vallen die de jachtopziener had gezet. Het verhaal was ongetwijfeld de wereld in geholpen om stropers af te schrikken.

Er was een andere reden waarom ze er nooit naartoe ging.

‘John!’ riep ze. ‘Kom hier, lieverd! Wacht op mij!’

Weer lachte hij, en zijn korte beentjes gingen nog sneller. Hij sloeg van het ruiterspad af en begon een smal spoor te volgen. Door zijn rode tuinbroek en witte trui viel hij duidelijk op tussen de gedempte winterkleuren van dood kreupelhout, verdorde braamstruiken en kale bomen. Al rennend zag ze zijn lichte haar oplichten. Ze stapte in een plas modder en gleed uit, maar kon nog net op tijd voorkomen dat ze viel. Haar slangenleren pumps met de gouden gespen zaten onder de bruine spetters. Ze had haar laarzen moeten aandoen. Gewoonlijk deed ze dat ook, maar ze waren deze keer door de openslaande tuindeuren de tuin in gelopen, en niet via de bijkeuken. Als ze door de bijkeuken naar buiten was gegaan, zouden ze ook een jas hebben aangetrokken. Ze rilde. Haar dunne vest was niet bestand tegen de winterse wind, en ook John had niet genoeg aan voor buiten. Ze had beter met hem naar boven kunnen gaan, naar de kinderkamer, waar een vuur brandde in de haard en zijn kinderjuf wachtte met de thee en zijn avondeten (waarschijnlijk gekookte eieren en goudbruine toast die glansde van de gesmolten boter).

‘John! Kom terug!’ Om hem te kunnen inhalen, moest ze nog harder gaan lopen. Maar zodra hij merkte dat ze dichterbij kwam, maakte hij nog meer vaart. ‘Wees nou niet zo ondeugend. Anders moet ik boos op je worden, hoor!’

Voor hem was het een spelletje, dat wist ze. Hij beschikte over een soort argeloze roekeloosheid. Rennen en klimmen kon hij als

de beste, maar hij had geen besef van gevaar en stond er niet bij stil dat hij zich pijn kon doen. Gisteren nog had iemand de grendel van het hek bij het zwembad niet goed dichtgedaan, en ze had maar net kunnen voorkomen dat John op het afdekzeil over het zwembad was gestapt.

En nu was ze hier, in het bos waaraan ze zo'n hekel had. Haar huid begon te tintelen en ze kreeg kippenvel. Het leek wel of het struikgewas steeds dichter werd en met honderden doornige vingers naar haar greep. Ze deinsde terug en vervolgde haar weg over het pad dat door de pas gevallen regen zompig aanvoelde onder haar voeten. Er trok iets aan haar rug en ze slaakte een kreet. Ze draaide zich om en zag dat haar vest was blijven haken achter een puntige tak. Met trillende vingers maakte ze zich los. Toen ze omkeek was John verdwenen.

'John! John!' Ze haastte zich verder, doodsbenauwd dat hij van het pad af de bosjes in zou kruipen, waar hij zou verdwalen. Tussen de struiken en het kreupelhout zou hij in een oogwenk verdwenen zijn. Meteen zag ze voor zich hoe hij zich voor de grap zou verstoppen in een soort nestje onder een struik, opgekruld als een muis, wachtend tot ze hem vond. En dan, als de duisternis viel en het kouder werd, zou hij gaan jammeren. Wanneer om hem heen de nachtdieren actief werden, zou hij uiteindelijk hardop gaan snikken en om zijn mama roepen. 'John! Waar ben je?' Haar stem trilde, maar ze probeerde zo gebiedend mogelijk te klinken. 'Hoor je me? Kom onmiddellijk terug!'

Opeens was ze op een open plek. Met een ruk bleef ze staan en staarde verschrikt naar het bizarre, half ingestorte bouwwerk dat desondanks indrukwekkend afstak tegen de winterhemel. Ooit was het een mooie, hoge toren geweest, met boogramen en kantelen. Het soort toren waarin Rapunzel opgesloten had kunnen zitten. Maar nu was hij vervallen en overdekt met klimop. De nog resterende kantelen waren afgebrokkeld als rotte tanden, en het grootste gedeelte van de voorzijde was ingestort. Aan de voet van de toren lagen nu overgroeide hopen steen. Het was nog te zien

dat er ooit vijf verdiepingen waren geweest. De onderste was verdwenen, maar van de rest waren de overblijfselen zichtbaar en de vijfde was voor het grootste gedeelte bewaard gebleven. De vloeren zouden onder de jarenlange invloed van regen, vorst en schimmel ongetwijfeld verrot en onbetrouwbaar zijn. Langs de binnenmuur van de toren liep een verraderlijke oude trap waarvan veel treden kapot waren of ontbraken. Op de plekken waar de muur was ingestort, was hij levensgevaarlijk. Zowel aan de buitenkant als aan de binnenkant was de toren donker, vochtig en koud. Het geheel ademde verval, tot en met de met mos begroeide stenen aan toe.

O, die verschrikkelijke toren! dacht ze huiverend. Ik wou dat hij eindelijk eens gesloopt werd!

De aanblik van de ruïne was weerzinwekkend en gaf haar het gevoel dat ze stikte. Het liefst zou ze hard weggrennen. Vaak droomde ze van de toren. Het was een steeds terugkerende nachtmerrie waarin ze gedwongen was naar boven te klimmen om te voorkomen dat er iets ergs zou gebeuren. Het was al vreselijk om die toren te zien in een droom, maar de werkelijkheid bezorgde haar helemaal koude rillingen.

In een flits zag ze binnenin iets roods. John was daar.

Onmiddellijk werd ze gegrepen door de overweldigende angst die ze kende uit haar nachtmerrie: verstikkende paniek en het wanhopige gevoel dat ze een vreselijke gebeurtenis moest verhinderen. Ze rende naar de toren. Weer hoorde ze zijn lach, en door een gat in de muur zag ze dat hij bezig was de trap te beklimmen. Ze kende die trap uit haar kindertijd, wanneer ze tijdens spelletjes gedwongen werd om naar binnen te gaan. Op sommige plekken waren de treden zo broos als een dun laagje ijs en konden ze elk moment breken. En op andere plekken waren ze zo vochtig en poreus geworden dat ze in het midden inzakten. Een voet zou er net zo gemakkelijk in wegzinken als in nat zand. Alleen gaapte daaronder de diepte. Ze wilde roepen, hard schreeuwen, maar haar hart bonsde als een bezetene in haar borstkas toen ze de ruïne binnenging. Ze keek omhoog. Er was geen dak meer en door de over-

blijfselen van de hoger gelegen vloeren zag ze een stukje blauw. Klimop slingerde zich over de resten van oude vloerplanken en dwarsbalken, en op veel plekken drongen zich takken door de muur naar binnen. Het rook naar doorweekt hout en schimmel.

‘John!’ riep ze. Ze zag hem gestadig de trap op gaan, met een hand tegen de muur gedrukt en het puntje van zijn tong tussen zijn lippen. Overal om hem heen was gevaar, en met elke stap die hij zette werd dat alleen maar groter. Onder hem lagen stapels stenen, kapotte balken met scherpe uiteinden en verroeste spijkers. Ze zag voor zich hoe hij viel en gespietst werd. Haar maag kromp ineen en ze werd misselijk.

John was inmiddels een stuk hoger. De kale eerste en tweede verdieping was hij al voorbij, en hij naderde de derde. Ze had geen keus en rende naar de trap. Zo snel als ze kon begon ze aan de klim, maar ze vorderde te langzaam omdat ze voorzichtig moest zijn. Zij was zwaarder dan John, en treden die zijn gewicht nog wel droegen, zouden kunnen bezwijken onder het hare. Misschien werd hij beschermd door zijn kinderlijke vertrouwen in zijn eigen veiligheid, maar dat gold niet voor haar. In haar fantasie zag ze zichzelf al ergens liggen met een gebroken been of verbrijzelde enkel, niet in staat hem te bereiken. Niemand wist waar ze waren. Dus wist niemand waar gezocht moest worden. Paniek snoerde haar keel dicht en trillend van de adrenaline zocht ze steun bij de glibberige muur. Die verdomde schoenen! dacht ze. De gladde zolen hadden geen grip, en ze haatte de pumps uit de grond van haar hart.

‘Stop, John! Stop!’ riep ze.

Heel even bleef hij staan om haar over zijn schouder aan te kijken. Hij glimlachte en zijn grote ogen glansden van plezier om het leuke spelletje. Toen draaide hij zijn hoofd weer om en tilde hij vastberaden zijn beentje op voor de volgende stap.

‘John, alsjeblieft!’ Haar stem sloeg over. Ze wilde huilen, maar dat was een luxe die ze zich niet kon permitteren. Kalm blijven, dat was het allerbelangrijkste. Stap voor stap ging ze verder, doodsbang voor het moment dat een tree het onder haar gewicht zou be-

geven en in de diepte zou verdwijnen. John had de vierde verdieping bereikt en klom nog steeds door. Ze was terrein aan het winnen, dat wist ze zeker, maar het ging moeizaam en traag. Hij was nu op de vijfde. Daar hield de trap op. Hij bleef staan en keek op haar neer. Blijkbaar moedigde het feit dat ze het niet opgaf hem aan, want hij liep de vloer op.

Haar adem stokte in haar keel. De vloer vertoonde gaten en het was niet te zien waar de zwakke plekken zaten. Op deze hoogte was de voorgevel helemaal verdwenen en John was op weg naar de opening. Die bevond zich op meer dan tien meter boven de grond en er was niets om zijn val tegen te houden. Ergens vond ze de kracht om snelheid te maken. Met twee passen tegelijk vloog ze de trap op, in een fractie van een seconde beslissend waar ze haar gewicht zou plaatsen, in de hoop dat ze zo snel was dat de planken niet zouden bezwijken. Begeleid door angstaanjagend gekraak holde ze naar boven. Ze negeerde de geluiden. Het enige wat nu nog telde was zo snel mogelijk bij John zien te komen.

Met een vuistje op een uitstekende richel van afgebrokkelde stenen stond hij op de rand uit te kijken over de bossen. Zijn roodwitte kleding stak helder af tegen het zwarte metselwerk en de donkere bomen. Alexandra's oren begonnen te suizen en ze voelde zich misselijk en duizelig. Haar kind daar te zien staan op de rand van de toren, was van een verschrikking die het onmiddellijke gevaar oversteeg. Het maakte iets primitiefs in haar los. Ook zij was nu boven aan de trap. Ze stond op de overloop en zette een stap op de planken. Langzaam kwam ze dichterbij, voetje voor voetje over de zwarte, glibberige vloer, terwijl ze lief en geruststellend tegen hem praatte.

‘Wat heeft mama nou gezegd, John? Dit is heel dom. Ga daar maar weg en kom naar mij toe. Kom maar. Zullen we naar huis gaan en juf zoeken? Zullen we naar de kinderkamer gaan voor eitjes en toast? Je vindt het toch leuk om de soldaatjes in je ei te doppen en ze gele helmpjes te geven? En dan krijg je je lievelingslepel van juf.’

Elke stap bracht haar iets dichterbij. Nog een klein eindje en dan zou ze hem kunnen vastgrijpen.

Hij keek haar glimlachend aan. ‘Eijes,’ zei hij blij. ‘Kookte eijes.’

‘Heel goed, lieverd. Gekookte eitjes. Zullen we naar huis gaan zodat we het weer lekker warm krijgen? Nu hebben we genoeg gespeeld, hè?’

Het blonde hoofdje ging op en neer, en hij draaide zich naar haar toe. Hij leek het koud te hebben. Een ijzige wind blies door de kapotte muren van de toren. Johns zachte, steile haar raakte in de war en hij rilde. Hij was klaar om naar huis te gaan.

Alexandra glimlachte van opluchting en strekte haar armen naar hem uit. Hij liet de richel los en deed een stapje in haar richting. Zijn stevige schoentje belandde op een glibberige plek en hij begon te wankelen. Hij zou achterovervallen. Gewoonlijk belandde hij dan met een bons op zijn achterwerk, waarna hij meteen weer opstond zonder ergens last van te hebben. Maar deze keer zou dat niet gebeuren. Ze zag zijn contouren en de leegte achter de ontbrekende muur. Hij zou uit de toren vallen, dat wist ze. Wiebelend probeerde hij zijn evenwicht te hervinden – de tijd leek stil te staan. Hij stak harkerig zijn armen uit en begon met grote ogen van schrik achterover te tuimelen. In een razendsnelle reflex stak Alexandra haar arm uit en kreeg de schouderband van zijn tuinbroek te pakken. Niet kapotgaan, niet kapotgaan, smeekte ze de gesp waar nu Johns hele gewicht aan hing. Alleen dit nietige ding voorkwam dat hij in de diepte zou storten. De gesp hield het, en ze trok John met een ruk naar zich toe. Het volgende moment had ze hem veilig in haar armen.

Even zat hij er roerloos bij en toen, tevreden dat hij zich eindelijk aan haar mocht overgeven, kroop hij tegen haar aan en liet zich omhelzen. Ze verborg haar gezicht in zijn haar en knuffelde hem. Ze wist niet of ze moest lachen, huilen of schreeuwen.

‘Ik ben bij je,’ fluisterde ze in plaats daarvan. Haar handen trilden. ‘Alles is goed, lieverd. Mama is bij je.’